

till statlig inkomstskatt på belopp som den skattskyldige skänkt till humanitära, kulturella, religiösa, vetenskapliga eller eljest uppenbart allmännyttiga ändamål.

Stockholm den 25 januari 1964

Axel Gustafsson
i Borås

Carl Eric Hedin

Erik Larsson

Henning Carlsson

Eric Nelander

Arne Persson
i Heden

Matteus Berglund

Ove Nordstrandh

Yngve Hamrin
i Jönköping

James I. A. Dickson

Sven Wedén

David Gomer

Olaus Nyberg

Bengt Börjesson
i Falköping

Arne Magnusson
i Nennesholm

Einar Rimmerfors

Jean Braconier

Augustinus Keijer

Olle Westberg

Arvid Nilsson
i Lönsboda

Sven Antby

Nr 445

Av fru **Gärde Widemar** och herr **Rimmerfors**, om rätt till avdrag vid beskattningen för avgift till annat trossamfund än svenska kyrkan.

(Lika lydande med motion nr 373 i Första kammaren)

Dissenterlagskommittén avgav år 1949 sitt betänkande (SOU 1949: 20), som låg till grund för 1951 års religionsfrihetslag.

1950 års dissenterskatteutredning erhöll i uppdrag att undersöka vissa med religionsfrihetslagstiftningen sammanhängande skattespörsmål och utredningen avgav ett betänkande (SOU 1950: 41). Detta betänkande ledde till antagande av nu gällande lag den 26 oktober 1951 om viss lindring i skattskyldigheten för den, som icke tillhör svenska kyrkan. Enligt lagens första paragraf skall dissenters påföras endast 60 % av de belopp, som eljest skulle ha debiterats för avgifter till svenska kyrkan eller hennes prästerskap, kyrkomusiker eller betjäning. Att skattelindringen icke går

längre motiveras av att de statliga kyrkomyndigheterna delvis arbetar för andra ändamål än de religiösa.

Dissenters erhåller således en viss, ehuru ganska obetydlig skattelättnad i jämförelse med dem som tillhör statskyrkan. Emellertid uttages i åtskilliga trossamfund högst betydande avgifter för samfundens syften. De medel, som på detta sätt inflyter till samfunden, används i första hand till rent religiösa ändamål såsom avlöning till prästerskap, underhåll av gudstjänstlokaler, religionsundervisning och andra rent rituella kostnader samt i vissa fall utgifter för samfundens egna begravningsplatser. I andra hand bestrids i viss utsträckning av dessa medel utgifter för understöd o. dyl. ändamål, huvudsakligen att likställa med socialvård. Hos de flesta trossamfund torde finnas en klar uppdelning av avgifternas användning för religiösa och andra ändamål.

De avgifter, som på detta vis åvilar dissenters, och som till en högst betydande del är nödvändiga för att fullfölja deras samfunds religiösa uppgifter, är f. n. icke till någon del avdragsgilla vid beskattningen och denna omständighet gör att avgifterna kommer att verka synnerligen betungande.

För att belysa storleksordningen må anföras att exempelvis Mosaiska församlingen i Stockholm årligen uttager en avgift, som f. n. utgår med 2,7 % av ett för varje medlem beräknat grundbelopp. Detta grundbelopp består dels av det för statlig inkomstskatt beräknade beskattningsbara beloppet och dels en hundradel av förmögenheten. Denna avgift, som sålunda är beroende av varje medlems inkomst- och förmögenhetsförhållanden, ansågs tidigare — genom praxis som grundade sig på ett regeringsutslag från år 1917 — vara avdragsgill vid den statliga beskattningen, eftersom den betraktades såsom likställd med skatt till den borgerliga kommunen. Härom yttrar dissenterlagskommittén i sitt ovan omnämnda betänkande (sid. 254) följande: »Vid införande av det nuvarande uppbörds-systemet med skatt vid källan erhöll den bestämmelse varå avdragsrätten grundar sig (numera 4 § 1 mom. förordningen om statlig inkomstskatt) ändrad avfattning. Någon avsikt att från avdragsrätt utesluta de till mosaiska församlingar erlagda avgifterna torde därvid ej ha förelegat. Med hänsyn till bestämmelsens nu gällande lydelse kan det dock måhända anses tveksamt om sådana avgifter fortfarande inbegripas i denna avdragsrätt. Kommittén saknar för sin del anledning att närmare ingå på denna tolkningsfråga, eftersom enligt kommitténs förslag avgifter till mosaisk församling icke skola ha karaktär av skatt och således ej vara avdragsgilla enligt nämnda författningsrum.»

Ehuru, såsom i citatet angivits, avsikten icke varit att vid införande av källskatt utesluta ifrågavarande avgifter, har den nya lydelsen i 4 § 1 mom. förordningen om statlig inkomstskatt tolkats sålunda att någon rätt till avdrag för avgiften ej föreligger (Regeringsrättens årsbok, årgång 1950, sid. 23).

Den avdragsrätt, som tidigare förelegat för viss avgift till främmande trossamfund utvisar att starka skäl ansetts föreligga för en sådan avdragsrätt. Man har därvid beaktat, att dessa trossamfunds ur samhällssynpunkt mycket värdefulla verksamhet avlastat högst betydande kostnader och betungande administrativt arbete för de borgerliga kommunerna och de territoriella församlingarna.

Det har ovan antytts, att en del av församlingsavgifterna användes till sociala ändamål. Givetvis syftar vi inte till avdragsrätt för denna del av församlingsavgifterna utan endast för den del som utgår för religiösa ändamål såsom ovan nämnts.

Under återopande av vad ovan anförts hemställer vi,

att riksdagen genom skrivelse till Kungl. Maj:t ville begära en utredning av frågan om avdragsrätt vid inkomstbeskattningen för avgifter, som erlägges av medlemmar i annat trossamfund än svenska kyrkan.

Stockholm den 24 januari 1964

Ingrid Gärde Widemar

Einar Rimmerfors

Nr 446

Av herrar **Hedin** och **Ringaby**, om *ändrade regler för beskattningen av naturaförmåner vid inkomst av jordbruksfastighet.*

(Lika lydande med motion nr 371 i Första kammaren)

Jämlikt 21 § kommunalskattelagen skall som inkomst av jordbruksfastighet bl. a. upptagas olika naturaförmåner. I 42 § utsäges att bostadsförmån samt värdet av produkter, varor eller andra naturaförmåner skall beräknas efter ortens pris. Vid tillämpningen härav har anvisningarna till denna paragraf tolkats så att med ortens pris avses detaljhandelspriset vilket därför som regel använts som norm vid bestämmande av vilket värde naturaförmåner skall upptagas till.

De allra flesta människor, löntagare som företagare, har viss förmån av sitt yrke som kan betraktas som naturaförmåner vilka emellertid för de flesta yrkesgrupper endast i undantagsfall upptages som inkomst för beskattning. Enligt riksskattenämndens anvisningar i anslutning till 32 § 3 mom. kommunalskattelagen har t. ex. alla anställda s. k. skattefria trivselförmåner i form av förtäring, kläder, rabatter o. dyl. i den mån de ej överstiger